

„Du skulde dog tage den! Den kunde ellers let gaa op i Røg ligesom Lotterisedlen. I saa Fald vil du maaske tro, at jeg ikke er nogen Pengesnob.“

„Nap den dog fra ham, Maja!“ raabte Frøken Susse. „Det gale Menneske!“

Men Fru Maja rørte sig ikke. Hun saae ham vedblivende stift i Øjnene med et Blik fuldt af Trods og Had.

„Jeg giver dig kun ti Sekunders Betænkningstid,“ sagde Jørgen og tog sit Ur op. „En — to — tre — fire.“

Indtil dette Øjeblik havde ingen andre end Fru Maja troet, at han vilde gøre Alvor af sin Trusel. Men nu foer de alle op med et Skrig. Jørgen havde løftet Pengesedlen op til Lampeglasset, og ved Ordet „ti“ satte han Ild i den. Om det saa var Frants Møller, kom han i en Fart paa Benene. Mads Vestrup havde grebet Jørgen i Armen, og Carlsen, saa fuld han var, stod paa vaklende Ben og blæste som en rasende op i Luften for at slukke. Men med sine Kæmpekræfter holdt Komponisten sig dem alle fra Livet, mens han hoverende løftede det flammende Papir højt i Vejret. Et Øjeblik efter flagrede det til Jorden som Aske.

Der fulgte en dump Stilhed. Saa kastede Frøken Susse sig i en Stol med en hysterisk Latter, og Carlsen, der paa en Gang var bleven ædru, fik et af sine uhyggelige Kulderystnings-Anfald. Han satte sig hjælpeløst ned med klaprende Tænder og maatte lade Vandet gaa.

Imidlertid stod Ægtefolkene overfor hinanden med det Udtryk, Mennesker faar, naar de i Lidenskab glemmer alt omkring sig og kun hører Blodets vilde Røst. To hvide Ansigter med stivnende Munde ... to Ligmasker med Øjne, der var lutter sort Pupil.

„Fik du nu Bevis?“ spurgte Jørgen tilsidst og forsøgte en Latter.

„Du tror maaske, jeg er ked af det!“ svarede hun. „Nej, du ta’r fejl! Men det ligner dig ... Bondedreng!“

„Hvad siger du! Tag dig nu ivare!“

„Bondedreng!“ skreg hun. Og før nogen kunde faa Tid til at lægge sig imellem, røg Jørgen i Haarene paa hende. Mads